

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 174/2015
03.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.Р., због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. ст. 1. и 5. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Р., адвоката М.Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К бр.500/12 од 05.05.2014. године и Вишег суда у Неготину Кж 102/14 од 14.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К бр.500/12 од 05.05.2014. године и Вишег суда у Неготину Кж 102/14 од 14.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину К бр.500/12 од 05.05.2014. године окривљени В.Р. оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. ст. 1. и 5. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити ако окривљени у року од 3 године не учини ново кривично дело.

Наведеном пресудом обавезан је окривљени В.Р. да суду на име паушала надокнади износ од 10.000,00 динара, те да на име трошкова кривичног поступка исплаћених из буџетских средстава суда накнади износ од 30.752,32 динара у року од 15 дана.

Истом пресудом обавезан је окривљени В.Р. да Републици Србији – Министарству рада и социјалне политике на име имовинско правног захтева исплати износ од 601.386,00 динара у року од 30 дана, док је Република Србија,

Министарство рада и социјалне политике за вишак преко досуђеног а до укупно траженог имовинско-правног захтева, износа од 710.396,76 динара, упућена да оствари у парници.

Пресудом Вишег суда у Неготину Кж 102/14 од 14.11.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног В.Р. а пресуда Основног суда у Неготину К бр.500/12 од 05.05.2014. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног В.Р., адвокат М.Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП, док из образложења произилази да се пресуде побијају и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или да преиначи у целини или делимично првостепену и другостепену пресуду, или само другостепену пресуду.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Р. је неоснован.

Бранилац окривљеног В.Р. у захтеву наводи да је другостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП, јер је у поступку учествовала судија Д.С. која је по сили закона морала бити изузета јер је учествовала у првостепеном поступку. У захтеву за заштиту законитости се даље наводи да је суд погрешно применио материјално право када је нашао да се у радњама окривљеног стичу елементи кривичног дела из члана 234. став 2. КЗ, јер се, према наводима захтева у радњама окривљеног стичу елементи кривичног дела из члана 234. став 1, за које дело је у међувремену с обзиром на запрећену казну наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, а на кој начин се указује на повреду закона из члана 439. став 2. ЗКП.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 4. ЗКП, прописано је да ће судија или судија поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету, ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у

поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако овим закоником није другачије прописано.

Из списка предмета произилази да је судија Д.С. била председник већа Вишег суда у Неготину, које је донело пресуду Кж 102/14 од 14.11.2014. године, као и да је поступала у својству председника већа током првостепеног поступка али да није учествовала у доношењу мериторне одлуке.

По налажењу Врховног касационог суда имајући у виду да судија Д.С. у овом кривичном поступку није поступала као судија за претходни поступак, није одлучивала о потврђивању оптужнице нити је учествовала у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком, у конкретном случају нису постојали разлози за њено изузеће у смислу члана 37. став 1. тачка 4. ЗКП, како се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Р. указује, па њеним учешћем у доношењу другостепене одлуке, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП.

Наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Р. којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, ове наводе бранилац окривљеног В.Р. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела злоупотребе положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. ст. 1 и 5. КЗ за које је окривљени првостепеном пресудом оглашен кривим, које је Врховни касациони суд у свему прихватио и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци, на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**